

„Záměr lidského života“

Diskuse s Nejvyšší
Mistryní Ching Hai
Hongkong
20. února 1992

Záměr našeho života
je jenom v realizaci Boha.
Je jedno jak dlouho
musíme čekat.
Je to ten jediný záměr.
Proto někdy, když
dospějeme k tomu dni,
k tomu záměru,
cítíme se naplněni.
Cítíme, „To je ono.
Páni, já vím proč.
Vím, proč jsem se narodil.
Vím, proč tady žiji,
proč tady jsem.
Vím, proč jsem přišel
na tuto přednášku“ atd.
Ale mnozí lidé si myslí,
že žijí pro jiný záměr
a dobrá, mají svoji
svobodu si to myslet.
Hroznou věc,
kterou jsem zažil,
jste-li starý člověk
a jste v nějakém
pokoji v budově,
jedinou lásku, kterou vidíte
je tento malý ptáček.
Ano, ano, tomu věřím.
Člověk pak jedná
s těmito silami společnosti
a to není tak snadné.
(Není to snadné.) Ano.
Ale když byl tento starý
člověk vzdělán
a meditoval celý svůj život
a měl ze své meditace
uspokojení,
pak toho ptáčka nepotřebuje.
(Ano.)
Bylo by to lepší
(Ano.)
pro ptáčka i toho člověka.
A takový člověk
ty ptáčky nakrmí,

ale nechá je být. (Ano.)
My také v našem centru
krmíme ptáčky.
Když jsem viděl nějaké
ptáčky v zimě, byla trochu
zima, myslel jsem si,
že mají málo jídla.
Když je vidíme, jak se
prochází kolem centra,
řekl jsem zasvěceným,
aby jim dali nějaké jídlo,
ale nechali jsme je letět.
Dáváme jim jen jídlo,
bez žádné vazby
bez podmínek.
Každý den v 8 hodin ráno
k nám domů na parapet
přilétávají holubi
a dávám jim ořechy.
Oni přilétli a zaklepali.
To je dobré.
To je indická tradice.
Měli byste v tom pokračovat.
Když jim nedám já,
přiletí a zaklepou
„buch, buch, buch.“
Ano, ano. Zaklepou.
Zaklepou.
Stalo se mi to v Německu.
Každý den.
Ano.
V Německu jsem je krmila.
Nejdřív jsem krmila ptáky,
a pak přišlo mnoho dalších
a pak se z mého domova
stalo zoo.
Každý den jsem jim vařila
velký hrnec jídla.
Byli to dikobrazi,
různé druhy ptáků, veverky
a pak jsem tam musela hlídat,
protože ti velcí ptáci
by se prali s těmi
malými ptáky
a tak jsem musela strávit
alespoň hodinu
každý den, abych uvařila
a pak byla jako policajt.
Němčene,
děláme, co musíme udělat

v té době a snažíme se
vymyslet to nejlepší řešení.
Mám otázku.
Ano, jistě.
Víte, když jdete po ulici
jsou tam žebráci
a já vždy přemýšlím,
co mám udělat, protože
blízko, kde bydlím,
bývá žena, žebračka,
ta je tam vždy.
Vždy nemám pocit,
že jí mám něco dát. (Ano.)
(Pak jí nedávejte.)
A jindy mám.
Pak jí dejte. Je to tak snadné.
Ale někdy přemýšlím
jestli dělám dobře,
protože...
Máte-li pocit, že je to
správné, pak je to správné.
Dobře. Děkuji Vám!
Snažte se to zjednodušit.
Jednou jsem viděla žebráka.
Jedl z popelnice odpadky...
Pak má skutečně nouzi.
Chtěla jsem mu koupit
oběd v krabici
a dát mu ho,
ale začala jsem pochybovat.
Možná onemocní a řekne:
„Ona mi dala tu krabici.
Co mi to dala?“
Proto.
Protože v Indii dáváme
žebrákům obvykle jídlo,
ale tady mám strach
dát ho Číňanovi.
Proč?
Obviňoval by vás?
(Ano.) Jak by mohl?
Jak by vás mohl obviňovat?
Protože jste jen cizinka,
proč byste mu...
V budoucnu to mohu dát,
je to v pořádku?
Můžete.
Je-li ten člověk tak zoufalý.
Cítila jsem, že bych mu
měla dát jídlo.

Jistě, musíte.
 V tomto případě musíte.
 Je-li to možné,
 postarejte se o něho
 více, než jeden den,
 ne jen ten den.
 Jestli prohledával odpadky,
 pak je vám to jasné.
 Žádné další otázky,
 žádné další přemýšlení.
 I kdyby vás obviňoval,
 tak co?
 Záměr je dát mu...
 Mám mu dát jídlo.
 Dejte mu ho, když má hlad.
 Proč tolik přemýšlíte?
 Samozřejmě, někdy to může
 mít špatné následky
 nebo se mohou objevit
 nějaké potíže,
 ale neměli bychom dávat
 nebo pomáhat, protože
 se obáváme potíží?
 Ne, je to tak,
 že když má někdo
 na silnici bouračku, říkají:
 „Nedotýkejte se ho.“
 Policie říká:
 „Nedotýkejte se ho.“
 Rádi bychom mu pomohli
 nebo něco,
 ale bojíme se ho dotknout,
 kvůli policii.
 Pak zavolejte policii.
 Policie mu pomůže
 tak, jak je to správné.
 Nebo zavolejte doktora
 a tak. Jen zavolejte.
 Ale my známe první pomoc.
 Já mám kurs první pomoci.
 Ráda bych mu pomohla,
 jen ho ovázat nebo něco,
 ale nesmíme se ho dotýkat.
 Než se dostane
 do nemocnice nebo někam,
 bude to horší.
 Někdy je to tak.
 Někdy je to velice těžké,
 já vím, ale někdy
 proč se ho nesmíme dotýkat,

protože úřady
 nebo doktoři mají strach,
 že nevíme, jak s tím naložit
 a zhoršili bychom to.
 Mohli bychom zlámat kost
 kde zlomená není.
 Nebo, kde je již křehká
 a kdybyste se jí
 špatně dotkli, způsobilo by to
 pacientovi větší bolest, než
 aby mu to pomohlo,
 protože my nevíme jak to
 udělat a zatahali bychom
 a ten člověk by se rozplakal.
 Mohlo by to být tak.
 Oni také chtějí vědět,
 kde ten člověk leží,
 jak ho auto srazilo
 a to všechno.
 Vše se musí zaprotokolovat.
 Proto nechtějí, aby se lidé
 pacientů dotýkali.
 Samozřejmě,
 nemůžeme-li to dělat,
 zavolejme pohotovost.
 Volejte nejbližší nemocnici.
 Popište jim případ
 a aby rychle přijeli.
 Co jiného můžeme dělat?
 V tomto světě
 se někdy musíme řídit
 instinktem a
 modlit se s upřímností.
 Někdy si myslíme,
 že děláme správnou věc
 (Nakonec to správné není.)
 a správné to není
 a naběhneme si do potíží.
 Slyšela jsem, že v Himálaji
 se někteří lidé dožívají
 500 let stáří.
 (Ano.)
 A že v tom případě
 vidíte jen světlo.
 Ano, to se stává.
 Vy tedy chcete
 takového člověka vidět?
 Nejdříve bych tam musela jet.
 Ano, žijí v oblastech,
 které je velmi obtížné najít.

Je tedy lepší žít ve městě.
 To je lepší než Himaláje.
 Když je člověk unaven
 po mnoha dnech, měsících
 a letech práce,
 je to nejlepší styl.
 Byla jste někdy
 v Himalájích? (Ne.) Ne.
 Skutečně je velice obtížné
 najít tam mistra,
 možná jednoho nebo dva.
 V nížinách jsou také mistři,
 ve městě, v Dillí
 a možná v Pandžábu.
 V Indii je několik mistrů.
 A nejsou jen v Himalájích.
 Uvnitř naší moudrosti,
 naší duše rozumíme
 všemu bez potřeby jazyka,
 a můžeme komunikovat
 jakýmkoli jazykem chceme.
 Ale venku,
 v tomto hmotném světě
 nemůžeme porušovat zákon,
 proto mluvíme jazykem,
 který známe.
 Ale někdy, když meditujete
 a vidíte Mistra uvnitř,
 můžete mluvit s Mistrem
 kantonsky a Mistr
 vám odpoví kantonsky
 nebo v jakémkoli nářečí.
 Ale venku musíme
 respektovat zákon máji,
 jako všichni ostatní.
 Musíte meditovat,
 pozorovat Světlo a
 poslouchat Zvuk každý den
 a pak se váš život zlepší,
 bude smysluplnější
 a spokojenější,
 budete vědět,
 že nic nepotřebujete,
 abyste byli šťastní.
 Proto předtím,
 před zasvěcením,
 před Světlem a Zvukem,
 před osvícením jen víte,
 že musíte být šťastní,
 ale myslíte si, že potřebujete

všechno k tomu, abyste
byli šťastni a nikdy nebudete.
A po zasvěcení
víte, že nepotřebujete nic,
abyste byli šťastni,
jen základní minimum.
To je záměr zasvěcení,
praktikování, abychom
poznali pravé štěstí.
Tehdy říkáme:
„Nebe je na Zemi.“
A říkáme:
„Nebe je uvnitř vás.“
Je to proto, že Nebe
je po zasvěcení a když
praktikujete každý den,
skutečně uvnitř vás.
Všude kam jdete,
nesete si to Nebe s sebou
a proto se říká,
„Království Boha
je uvnitř vás.“
Skutečně.
Kdyby nebylo uvnitř vás,
bez ohledu, jak tvrdě byste
pracovali, kolik byste toho
měli venku,
jak byste mohli být šťastni?
Je pravda,
že Království Boha
je uvnitř vás.
A já si myslím,
že musí být uvnitř vás
a že ho musíme mít,
jinak bychom ho
nenašli nikde.
A většina z vás,
kteří praktikujete pilně,
cítíte také prospěch
z Metody Quan Yin.
Pracujete jako dříve
nebo možná dokonce více,
ale cítíte rozdíl.
Cítíte, že můžete jít vpřed
a máte ohledně budoucnosti
pocit jistoty.
Říkáme, že Nebe
je uvnitř nás, kdybychom
si ho s sebou nebrali,
jak bychom byli šťastní?

Kdyby bylo Nebe nad námi,
ne v nás,
stále bychom
plavali v neštěstí
a nebyli bychom šťastni.
Také jsem řekla,
že mám hodně práce a stresu,
ale jsem velice šťastná.
Kdyby někdo jiný
měl tolik práce,
byl by vyčerpaný.
Někdy
nemám dostatek spánku
a také velice málo jím.
Někteří z vás
již nějakou chvíli
praktikují Metodu Quan Yin.
Ti z vás, kteří praktikují
velice pilně
a jsou zaměřeni,
cítí prospěch, že?
Ano.
Děláme stejnou práci,
nebo pracujeme více,
ale necítíme stres.
Samozřejmě,
musíte dobře praktikovat,
abyste se tak cítili,
jinak budete klamáni majíou
a budete myslet
na to či ono.
Nevyřešíte nic,
a budete velice otráveni.
Zaměříme-li se každý den
na duchovní praxi,
vše půjde samo dobře.
Víte, že jsou lidé,
kteří milují ptáky.
Jsou lidé, kteří milují
kožešinová zvířata.
Jsou lidé,
kteří bojují proti krutosti
v laboratořích, kde dělají
experimenty na zvířatech,
různě je pitvají zaživa.
A oni pořádají demonstrace,
organizují kluby zvířat atd.
To jsem viděla.
A to je dobré.
Je dobré,

že každý dělá nějakou práci.
Já se věnuji vegetariánství
a snížení zabíjení a říkám
lidem, aby byli morální,
dodržovali morální úroveň
a jiní lidé
ochraňují zvířata.
To je také dobré.
Každý dělá svoji malou část
a to je důležité.
Neznamená to, že není
vaše uvažování dobré.
Jen musíte vědět,
jak to podat
líbivým způsobem.
Jinak budou mít lidé
opačný pocit
a to pro vás není dobré.
Například, jednoho dne
mi sem přišly noviny.
V Japonsku byla demonstrace
před velkým obchodním
domem s kožešinami.
V tom domě prodávají
různé kožešiny z lišek
a norků a podobně,
což je pro zvířata
velice kruté.
A víte jak
utloukají k smrti
malé tuleně,
ti krvácejí na pláži
a matka jen běhá kolem
a pláče,
neví, co má dělat,
matka tuleně.
Získají z toho tuleně kůži.
A když tu scénu vidíte
v televizi,
i kdybyste byli
smrtelně chladní,
nebudete to chtít nosit.
Je tedy dobré,
že někteří lidé jdou ven
a obětují svůj čas
a své peníze,
aby prozkoumali tyto případy
a ochraňovali zvířata,
jak je to jen možné.
Žádným způsobem

nemůžete ochránit všechny.
Snažíme se tedy, jak nejlépe
můžeme dělat dobře to,
co jsme pravděpodobně
v minulosti dobře nedělali.
Cokoli děláme,
myslím, že je to pro nás
samotné, abychom rozvinuli
náš soucit a moudrost.
Chcete-li tedy dělat něco
pro ptáky,
můžete to udělat.
pak bude vaše mysl v klidu.
Snažte se to udělat nejlépe,
ne jen abyste utratil čas
a peníze, a výsledek
by byl malý.
Meditujte o tom
a přemýšlejte o tom.
Meditujte o tom problému.